

СЦЕНА ЕДИНАДЕСЯТА.

ГРАБЧО, МАРИЯ, ЛАЛКА, СЛАВЧО,
СТОИЛЪ, ФРОСИКА.

Грабчо, Марии.

Моля вы, госпожице, да мя извините чи не приготвихъ нѣщичко за да хапнете преди да излѣзете на расходка.

Славчо.

Азъ ся погрыжихъ за това, тате, бждете спокоенъ вый : азъ заржчахъ на френското казино — та ни донесоха за ваша смѣтка сладки нѣща, портокалы, сладолѣдъ, лимоны, хурмы, лѣшници отъ . . .

Грабчо, Стоилу полегичка.

Стоиле, каквы сж тѣя работы ?

Стоилъ, Грабчу полегичка.

Той е изумѣлъ.

Славчо.

Да не бы, тате, да намѣрвате чи поржкитѣ ми сж малко ? госпожицата ще има добрината да ны извини, ако обыча.

Мария.

Нито тѣз' нѣща бѣха нуждны, споредъ мене.

Славчо.

Видѣли ли сте, госпожице, нѣкога діамантъ по бляскавъ отъ този, гдѣто гледате чи носи на прѣстѣтъ си баща ми ?